

pen dreier sig om alle disse store Spørgsmaal, men rolig ladet dette ligge og derved, antager jeg, desavoueret alle dem, som have villet sruke Kampen op dertil. Det noterer jeg med Anektdenselse, fordi Alt, hvad der bidrager til at reducere enhver Kamp til dens virkelige Maal, i Virkeligheden er Bidrag til at faae Kampen til at høre op, i dette Tilfælde den Kamp, som nu føres mellem begge Thingene og med Regjeringen. Denne Strid er nøgternt og forstaaelig reduceret til at være en Strid om de enkelte Lovgivningsfaktorers berettigede, jeg siger ikke juridiske, men politiske Forordninger paa Indflydelse paa Finantsloven — og dertil indskrænker ogsaa den hele Strid sig. Nu var det ganske vist ønskelig, om man var kommen et Skridt videre i Forstaaelse, og da navnlig i saa Henseende, at det ogsaa andetsteds end netop af dette Things Flertal een Gang for alle kunde blive klart erkjendt, hvad det er, dette Thing fordrer. Ligesom det i Almindelighed erkjendes, at den bedste Vej til Overenskomst er, at man forstaaer hinanden, saaledes gjælder det ganske særlig i dette Tilfælde. Thi dersom man virkelig forstod, hvad det i denne Sag dreier sig om, principielt set — jeg taler ikke om de enkelte Ændringer — i den Forbring, der reises fra dette Things Flertals Side, da vilde det være umuligt Andet, end at man meget hurtigt vilde kunne blive enige. Det er imidlertid beklageligt, at saa vidt er man endnu ikke naaet. Det fremgaar udtryffeligt af Udtalelser baade i og udenfor denne Sal, at man befinder sig i en aabenbar Misforstaaelse af, hvad Striden betyder for dette Things Bedkommende. Denne Misforstaaelse er dobbelt; den gaar dels ud paa en feilagtig Opfattelse af dette Things Forhold til det andet Thing, dels paa en urigtig Forstaaelse af, hvad det er, dette Thing forlanger. Det er saaledes i de Anker, der ere fremsatte imod dette Things Forordninger, idelig gjentaget, at dette Thing vil diktere det andet Thing Finantsloven eller forbyde det andet Thing at foretage Ændringer i Finantsloven. Det er, som jeg tillod mig at sige, i dobbelt Henseende en Misforstaaelse, thi dette Thing har ikke reist nogen Strid med det andet Thing, agter ikke at gjøre det og vil ikke gjøre det, dette Thing er kommet i Strid med den nuværende Regjering, fordi denne har stillet Forordninger om nye Bevillinger paa Finantsloven, som den, da den ikke kunde sætte dem igjennem i Vinter, har søgt at føre igjennem ved to Op-løsninger og nu paany søger at føre igjennem ved Hjælp af det andet Thing. Det er Noget, som ikke kan gjentages tid nok, og som jeg anser det for min Pligt at gjentage atter og atter. Jeg tror, at man er saa langt fra at hjælpe til at komme nogen Begne ved at søge at gjøre Striden til en Strid mellem Thingene, at man arbejder i sit modsat Retning af det, man i Virkeligheden vil. Desuden forandres Forholdet i Virkeligheden

ikke imellem Folkethinget og Regjeringen og mellem Thingene indbyrdes, fordi der foregaar den formelle Forandring, at det andet Thing denne Gang har stillet Ændringsforslagene. Den historiske Gang i Striden er den, som jeg har tilladt mig med to Ord at sige; den formelle Forandring, der har fundet Sted, at det ikke mere er Regjeringen, men det andet Thing, der stiller Forslagene, og Regjeringen, der tiltræder dem, finder jeg ingen Grund til at gaa nærmere ind paa. Jeg finder det forstaaeligt og naturligt, at det andet Thing har gjort det, ligesom jeg finder det forstaaeligt, at det andet Thing sluttede sig til Regjeringen, da denne stillede Forslag, fordi de gik i den Retning, et stort Flertal i det andet Thing ønskede. Jeg finder det ligeledes naturligt, at det andet Thing har ment at burde vække Regjeringens maasse noget vanskelige Stilling, det er en ridderlig Løstemaade, som jeg naturligvis ikke bebrejder det andet Thing. Men trods dette bliver Sagens Realitet den samme, at det er Regjeringen, der fra Først af har reist Striden. — Motiverne ere ligegyldige — den forfatter den, og under hvilken Form det sker kan ikke forrykke Stridens virkelige Karakter og kan og bør ikke bevæge os til at indlade os i en Kamp med det andet Thing, der er konstitutionelt uehdigt og urigtig. Lad os staa som fra første Færd i denne Kamp og sige Nei til de Forordninger fra Regjeringens Side, som det er mod vor Overbevisning at gaa ind paa. Det er nødvendigt at tage denne Reservation med Hensyn til Forholdet til det andet Thing, og den maa stadig komme frem, fordi det ikke skal lykkes at forrykke Forstaaelsen af, mellem hvem Striden virkelig staar; vi have Strid med Regjeringen og ikke med Andre. Deri ligger nu ikke nogen Insinuation om, at det andet Thing skulde have stemt for Noget, som ikke var dets Overbevisning, det følger af sig selv, men Striden staar mellem os og Regjeringen og ikke mellem Andre. En anden Skjæbhed i den almindelige Opfattelse af vore Forhold er af mere real Natur, det ligger lige frem i Ordene, at Folkethinget vil diktere Finantsloven eller forbyde Landstinget at gjøre Forandringer deri. Jeg forstaaer nu ikke, at Nogen har kunnet faae en saadan Mening, thi dersom det skulde være Tilfældet, maatte Folkethinget have stillet Forordninger, som det vilde paatvinge de to andre Lovgivningsfaktorers, eller Folkethinget maatte have negtet Ting, som hidtil Alle have været enige om, i saa Tilfælde kunde man sige, at Folkethinget vilde paatvinge Landstinget Finantsloven. Eller, hvis Striden skulde opfattes saaledes, at Folkethinget vilde forbyde det andet Thing at optage Forandringer paa Finantsloven, da maatte det være i en ganske anden vidtgaende Betydning. Hvad Folkethinget i dette Dieblis forlanger, er ikke en Smule Andet end Net til med Virkning at kunne sige Nei til nye Bevillinger fra Regjeringens Side, ikke en Smule Andet. Jeg siger